

לוגית. אולם באותה מידה ניתן לומר זאת גם על כל מוצר המכיל קסאין.

● "סמים מביאים לידי תוקפנות."

לעיתים, אך לא בהכרח. אלכוהול וסמים מעוררים משחררים לעיתים נטיות תוקפניות. סמים מרגיעים, מאידך — מרגיעים. לאחר זריקת הירואין, הופך המשתמש לכבש קטן. תוקפנות בהשפעת ל.ס.ד.י. קורה רק כתוצאה מהתגרות חמורה. ככלל, נוטה מסע ל.ס.ד.י. להיות אכן מסע של אהבה, מבהינה זו שהאיש מרגיש נפלא. מוצרי צמח הקנבוס — מריחואנה וחשיש — מסוגלים לעורר תוקפנות, אך הדבר תלוי יותר באדם האינדיבידואלי.

רגש כזה מרגיש גם מי שאינו משתמש בסם, כאשר הוא נוטל חלק בפעילות קבוצתית. רגש הקירבה של המשתמש בסם הוא גם במקרים רבים אשלייה בלבד — כפי שחש אף האיש עצמו לאחר שחלפה השפעת הסם.

● "בהשפעת סמים מוגברת החתייה המינית."

אף אחד מהסמים הנפוצים כיום אינו אפרודיזיאק — משפר את הפעילות המינית. אולם בעזרת הסמים מעוררי ההזיות, יכול אדם להאמין בקלות כי פעילותו המינית היא ממושכת או עזה יותר.

יחד עם זאת, אין כל ביטחון כי תמיד תהיה התוצאה כזו. היו לי חולים שדחתו כי בהשפעת סמים הם איבדו כל תחושה באיזור אברי-המין.

לוקחי אמפטמינים בכמויות מוגבלות עשויים למצוא את ביטחונם העצמי מוגבר, דבר שיביא בעיקבותיו כמובן לשיפור בפעילותם המינית. אולם בכמויות גדולות גורמים סמים אלו רק להקטנת הכושר המיני.

כמויות גדולות של הירואין, למשל, גורמות לאיבוד התאווה המינית, בכמויות קטנות גורם ההירואין לדחיית רגע השיא, דבר המאריך את ההנאה המינית.

יוצרים פושעים?

רצרה האמיתית עם כל הסמים הללו אינה היותם גורמים לתוקפנות, אלא העובדה ששהם מרחיקים אותך מהחיים ומהמציאות. מסע ל.ס.ד.י. יכול להיות מסע אל עולם של יופי ואהבה, אך בסופו עליך לחזור למתח וללחצים של המציאות. אני מסופק אם המסע לעולם החלומות מצייד את האדם טוב יותר לעמוד אחר-כך בנטל חיי היום-יום.

● "מעשני סמים הופכים לפושעים."

עקב לעיתים — אך תלוי בסם. ללא ספק קיים קשר ברור בין שימוש בהירואין לבין גניבה וזנות, שבאמצעותם משיגים המשתמשים את הכספים הדרושים להם.

גם משתמשים בסמים רכים נעשים לפרקים מוזנחים, אינם מסוגלים להתמיד בעבודתם, הורכים אפילו לסוחרים סמים. אולם בניגוד למתמכרים לסמים הקשים, אין מתמכרי הסמים הרכים הופכים בהכרח לפושעים.

יתירה מזו: במשך השנים הבחנתי בכך, שהמשתמשים בסמים רכים מאבדים עם הזמן את העניין בסמים. הסיבות: החתייה ההתחלתית שבדבר פגה. רגעי השיא אינם כה מרתקים עוד, ואילו רגעי הדיכאון רבים וקשים יותר. האיש מגלה גם כי השימוש בסמים אינו מוביל לשום מקום ולשום עתיד. הוא מסתכל סביבו ורואה את חבריו חולים עקב שימוש לרעה בסמים. בקיצור — הוא מתחיל לגלות את האמת: שהתענוג אינו משתלם. עמוד עתה על טעותיהם של המצדדים בשימוש בסמים:

● "סמים פסיכודליים מקלים עד דיכאון."

זה נכון — אבל במידה פעוטה. דאגה ודיכאון נעלמים לרוב — גם אם אינם נמחקים תחת השפעת מנת מריחואנה. אם תעשן את הסם לעיתים תכופות מספיק, תצליח להישאר

מגבירים הבנה עם הסביבה?

רעובדה שאנשים אינטליגנטים רבים כלי-כך משתמשים בסמים מגבירי-תודעה, ואף עושים לכך נפשות — הינה הוכחה כי סמים אלו עונים על צורך אנושי לגיטימי.

שטויות. נסיונות השינוע מצד המשתמשים מוכיחים רק אחת משלוש: שהאדם המנסה לשכנע מאמין בכנות בדבריו — או מחפש להגביר את ביטחונו העצמי על-ידי הגדלת מספר ההולכים בדרכו — או מנסה למכור משהו. רק טיבעי הוא שכושר השיפוט הלוקי, הנגרם על-ידי סמים גורמיהזיות, יביא לידי פעולות שיכנוע נרחבות.

● "הרגשת התעלות הנגרמת על-ידי סמים אינה שונה בסופו-של-דבר מהרגשת התעלות הנגרמת על-ידי אמונה דתית או כל גורם אחר."

הרגשת התעלות הנגרמת באמצעים כימיים היא זמנית. מעולם לא נתקלתי בחולה שהרגשת התעלותו תחת סם הביאה לשינוי כלשהו בחייו. רוב המשתמשים שאני מכיר מודים בגלוי שהם לוקחים סמים רק בשביל התענוג שבדבר, ולא כדי להעשיר את עור-למם הרוחני.

כפי שאמרתי — משתמשים רבים מגלים, עם הזמן, שהתענוג אינו משתלם. המחיר גבוה מדי.

אין ספק — זוהי המסקנה שאליה אכן רצוי שיגיע כל משתמש בסמים.

אך דבר זה לא יושג אם יתייחסו אליו כאל פושע. יחס זה רק מפריע לשיקומו.

במקום זה, יש לחנכו מחדש, להעניק לו את הדאגה והעזרה הניתנת לכל חולה אחר, המחלים ממחלה ממושכת.

אודות הסמים

כדי הזמן במצב חוסר דאגה. אולם כמויות גדולות של מריחואנה, מסוכנות: הן גורמות לאיבוד המרץ והזיומה ולהינתקות המעשן מהחברה.

מועילים נגד דיכאון?

תוצאות מסע ל.ס.ד.י. נמשכות, בדרך-כלל, שעות מספר. לגבי אחדים נמשכת ההרגשה הנעימה, בצורה קלה יותר, אפילו כמה ימים נוספים. אך ישנם גם כאלה שלגביהם מסע ל.ס.ד.י. הוא חתייה מפחידה, ואפילו גורמת דיכאון.

יותר מזה: במחקרי גיליתי שאפילו מסע מוצלח עלול לגרום דיכאון. הסיבה: בהשפעת הל.ס.ד.י. מסוגל האדם להיזכר באירועים מימי הילדות המוקדמים, אירועים שנראו לו אז מכאיבים ובלתי-נסבלים, ושבעקבות כך הוא העלימם למעמקי תת-הכרתו.

בזמן המסע עצמו עשויים זכרונות אלה להיראות נעימים מאוד, אבל אחר-כך מופיעים סימפטומים של דיכאון. דיכאון זה — העלול, אגב, להיגרם גם על-ידי סמים פסיכודליים אחרים כמו מסקלין וס.ט.פ.י. — יכול להתפתח לבעיה חמורה שתימשך זמן רב.

האמפטמינים — סוג אחר של סמים, שהשימוש-לרעה בהם נפוץ לאחרונה — גורמי גם הם לתוצאה שלילית כאשר הנרקומנים מתחילים להשתמש בהם לאורך זמן: הדיכאון החולף בעת לקיחת הסם, מופיע ביתר-ישאת ברגע שהשפעת הסם חולפת, כך שהשימוש בהם רק גורם להרעת מצבו של המשתמש.

אמפטמינים גורמים גם לאיבוד התיאבון והשינה. התוצאה: המשתמשים סובלים גם מתזונה לקויה, מחסור בחיטאמינים ועייפות. כאשר גורמים אלה מצטרפים לתחושה הדיכאון המוגברת, עלול האדם להגיע למצב בו ייוקק לטיפול פסיכיאטרי.

מתי מועיל ל.ס.ד.י.?

סמים עוזרים לי להבין את העולם ואת עצמי."

אכן ישנם סמים המגבירים את כושר ההבחנה והעירנות. הצרה היא שבעת השימוש בהם מאבד המשתמש את כושר שיפוטו, אינו מסוגל לדעת אם הנושא שלפניו מציאותי או הוויית ל.ס.ד.י.

אדם שהיה בטיפולי תור ממסע ל.ס.ד.י. מאושר כולו: הוא גילה את סוד היקום. "סוד היקום טמון בכך שכוחות התבל הם גמישים", הכריז. מאוחר יותר, כאשר חלפו שרידי השפעת הסם, לא הצליח להבין מה אמר.

קיימים, מאידך, גם מיקרים שמסע ל.ס.ד.י. יכול להועיל. כמו מיקרהו של נער שהפסיק ללמוד והתחיל לעבוד בבניין. השהייה בצחצח במחיצת גברים, שעות ארוכות כל יום, העלתה בליבו חששות הומוסקסואליים, למרות שמעולם לא התנסה בפעילות כזו. לאחר מסע ל.ס.ד.י. גילה שגעגועיו האמיתיים הם למישהו שמעולם לא היה לו: אח מבוגר, שיכול היה להדריכו בחיים. בעיקבות כך השתחרר מפחדיו ההומוסקסואליים.

כאמור, ישנם פסיכיאטרים — ואני אחד מהם — המאמינים כי ל.ס.ד.י. יכול להיות לתועלת, כשהוא מלווה בטיפול פסיכיאטרי יעיל. חולים לא מעטים שהיו בטיפולי הגיעו לתוצאות בעזרת ל.ס.ד.י. שלקחו בפיקוח.

משפרים את המין?

סמים עוזרים לי להרגיש קירבה לאנשים."

לעיתים קרובות מרגיש המשתמש-בסם-בקבוצה, רגש השתייכות חזק לקבוצה. אולם

